

— Не бой се! Ще бждемъ заедно.

Капчицитѣ се запжтиха къмъ горнята земя. И тръгнаха съ тѣхъ много капчици. Вървѣха, вървѣха и найсетне се спрѣха подъ единъ много голѣмъ камѣкъ. Обикаляха, провираха се. Изведнѣжъ една извика:

— О-ле-ле-е! Какво голѣмо и свѣтло нѣщо видѣхъ! И какъ страшно пари-и?...

— Не се страхувайте! — каза имъ първата капчица. — Това трѣбва да е слънцето.

Събраха се на купчинка и изведнѣжъ изкочиха върху земята. Страхливо почнаха да се озѣртатъ. Нѣмаше нищо страшно! Стоплиха се, засмѣха се и весело си зашущнаха.

Едно врабче кацна на камѣка.

— Я гледай — изворче! Капчици, отъ кжде така изведнажъ изкочихте?

— Отъ долната земя. Тамъ е тъмно и студено. А колко е хубаво тука!

— Идете по-надолу. Тамъ цвѣтятъ всѣкакви цвѣтя.

Капчицитѣ не искаха да седятъ на едно мѣсто. Тръгнаха. Ама не можеха пжтъ да си намѣрятъ. Първата ги спрѣ.

— Всички заедно не можемъ. Ще вървимъ една следъ друга, за да се провираме изъ камѣнацитѣ.

Запжтиха се капчицитѣ надолу. Настигаха ги изворчета. Други срещаха по пжтя си. Събраха се. Запѣха весела пѣсенъ. И цвѣтята я чуха. Надигнаха главички.

Камѣнитѣ се заозѣртаха: — Кой шуми около насъ?

Незабравката се обади:

— Вижете го! Поточе е!

— Отъ кжде идешъ?

— Отъ долната земя!

— Ами кой те доведе?

— Видѣхме се, повикахме се, събрахме се всички капчици и дойдохме тука.

— Слѣзте доле въ полето! Съ злато е покрито!

И слѣзна поточето въ полето. Като сребро се виеше между златнитѣ жита. А полето грѣеше отъ радостъ.

И догонваха го други поточета, слѣзли отъ планинитѣ и викаха:

— Вземи и насъ и води ни тамъ, дето е най-хубаво!

И стана поточето рѣка и тръгна за топлитѣ земи да търси голѣмото море, за което разказваше щѣркелѣтъ.